

23 września 2025

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XVII, NUMER 714

**Spotkania
Wspólnoty
odbywają się
według
harmonogramu
umieszczonego na
stronie Wspólnoty
w Domu
Diecezjalnym
„Tabor”
ul. Połonińska 25**

Teksty do formacji od 25.09.2025 r.

Poprzedni rok zakończyliśmy spotkaniem z Maryją. Odnowieniem rekolekcji 33. Maryja jest wierną Uczennicą Słowa. Dlatego tradycyjnie zapraszam Was do kroczenia drogą Bożego Słowa. Chcę Was zaprosić do rozważania wokół Listu do Efezjan św. Pawła. Poznawaliśmy już jego listy – list go Galatów i list do Filipian. Przed nami wędrówka ze św. Pawłem. Odkrywajmy razem z nim Kościół Jezusa.

Proszę przeczytać fragment biblijny wyznaczony na dany dzień i w swoim dzienniku pracy duchowej wypisać odpowiedzi na pytania.

Na owocną pracę, błogostawię +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy

1. Pomódl się do Ducha Świętego, uświadom sobie, że stoisz w obecności Boga.
2. Przeczytaj dany fragment Słowa Bożego.
3. Przeczytaj komentarz do tego fragmentu.
4. Napisz w zeszycie to, co dla Ciebie jest najważniejsze z tego fragmentu i z komentarza. Spróbuj z tego stworzyć własną modlitwę, albo postanowienie na dany dzień.
5. Zawierz to wszystko Maryi, odmawiając *Pod Twoją obronę*.

Telefon Wspólnoty
☎ 884-315-151

**Struktura
Wspólnoty**
ks. Damian Ziemba
Pasterz
tel. 791-386-047
e-mail: mini-damian@o2.pl

Marcin Zacharski
Lider
tel. 668-451-691
e-mail:
marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło
V-ce lider

Barbara Zacharska
V-ce lider

Dzień	Fragment Ewangelii
Czwartek	Ef 2,11-22
Piątek	Ef 3,1-13
Sobota	Ef 3,14-21
Niedziela	Ef 4,1-16
Poniedziałek	Ef 4,17-5,20
Wtorek	Ef 5,21-6,9

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

Czwartek

Nową jednością utworzoną przez krew Chrystusa (2,13) i obejmującą Żydów i pogan jako stanowiących jedno (2,14) jest Kościół. Choć słowo *ekklesia* (Kościół) nie pojawia się w 2,11-22, Kościół jest obecny w sensie metaforycznym w 2,19-22 jako domownicy Boga, święta świątynia i ciało Chrystusa (pośrednio; por. 2,16). Typowe dla Pawła pojęcie Kościoła jako ciała połączone jest tutaj z ideą Kościoła jako budowli Pisma NT i ówczesna literatura żydowska dają do zrozumienia, że świątynia żydowska wywierała głęboki wpływ na religijną wyobraźnię w I w. po Chr. – wpływ, który bynajmniej nie ograniczał się do kontemplacji wspaniałości budowli. Występowanie metafory świątyni w literaturze Pawłowej harmonizuje z samorozumieniem wspólnoty qumrańskiej jako świątyni Boga. List do Efezjan, napisany na długo przedtem, zanim postawiono budowlę, w których miały się odbywać zgromadzenia wiernych, przypomina swoim odbiorcom, że są wspólnotą wierzących „z krwi i kości”, mieszkaniem Boga. List do Efezjan opisuje dom Boga jako zbudowany na żywym fundamencie apostołów i proroków, z Chrystusem jako kamieniem węgielnym. Choć niektórzy uczeni widzą tutaj odniesienie do proroków ST, większość komentatorów uważa, że autor ma na myśli przede wszystkim proroków wczesnego Kościoła (por. 3,5; 4,11). Ef 2,20 może odzwierciedlać świadomość, że Kościół musi być zakorzeniony w określonej tradycji. Cały proces konstrukcji Kościoła opiera się przede wszystkim na Chrystusie, ale wymaga też apostołów i proroków, aby był zdolny do życia i aby rozrastał się w świętą świątynię, która łączy w sobie wierzących (żywe kamienie). Obraz Kościoła jest tutaj obrazem harmonijnego rozrastania się. Nie jest możliwe określenie tego rozwoju w jakichkolwiek liczbach, ale sam proces wzrostu musiał być ważnym aspektem doświadczenia wczesnych chrześcijan, którzy usilnie starali się głosić Bożą mądrość w najbardziej odległych zakątkach świata (por. 3,9-10). Warto także zastanowić się nad tym, jak doświadczenie chrześcijan spotykających się w prywatnych domach (kościółki domowe) miało się do ich rozumienia Kościoła jako domu Boga. Wcześni chrześcijanie powoływali się na intymność życia rodzinnego, kiedy chcieli wyrazić naturę swojego związku z Bogiem (por. 5,1) i wzajemnych związków ze sobą (por. 5,21-6,9; 6,21).

Piątek

W tych wersetach Paweł wyjaśnia swoją rolę jako apostoła w Bożym planie wobec wszechświata. Ef 3,1 brzmi trochę jak przerwana myśl, którą podejmuje modlitwa w Ef 3,14-19. Ta przerwa wykorzystana jest do zastanowienia się nad misją i autorytetem Pawła jako apostoła. Omawiany fragment spełnia funkcję pomostu między przypomnieniem o alienacji i późniejszym zbawieniu pogan w rozdz. 1-3 a napomnieniach czy zaleceniach etycznych w rozdz. 4. Paweł Apostołem jest tym, który objawia tajemnicę Chrystusa (3,4), tym, który z mocą niekwestionowanego autorytetu może wzywać wierzących, aby prowadzili życie godne swojego powołania (4,1). Jeżeli List do Efezjan jest pismem deutero-Pawłowym, to umocnienie autorytetu Pawła ma szczególne znaczenie. Kiedy Kościół walczył o przetrwanie po śmierci najwcześniejszych autorytetów i świadków, wiarogodnych głosów nauczycieli apostoelskich słuchano bardzo uważnie. Jeżeli autorem Listu do Efezjan jest Paweł, to nieobecność Apostoła nadal jest ważną okolicznością towarzyszącą jego napisaniu, ponieważ Paweł pisze go w więzieniu (Ef 3,1; por. 4,1). Dwie cechy służby apostoelskiej Pawła, które stały się przedmiotem szczególnej uwagi w jego późniejszych pismach, zostały podkreślone w omawianym tekście. Po pierwsze, że Paweł jest „odkupionym

prześladowcą”. Wydaje się, że zaangażowanie Pawła w prześladowaniu chrześcijan, zanim został apostołem, było powodem zakwestionowania jego autorytetu przez niektórych chrześcijan. Fakt, że nie znał on Jezusa historycznego i opierał swoją apostołską misję na roszczeniu, że otrzymał specjalne objawienie o zmartwychwstałym Chrystusie (por. 3,3), prawdopodobnie także przyczynił się do podważenia jego wiarogodności. Paweł jednak wykorzystał to zaniepokojenie jego statusem do poinformowania o prawdziwym charakterze swojej służby apostołskiej. W 1 Kor 15,9, na przykład, Paweł nazywa siebie „najmniejszym ze wszystkich apostołów”. Podobnie w Ef 3,8 o Pawle mówi się jako „najmniejszym ze wszystkich świętych”. Ponieważ „święci” to w tym tekście ogólne określenie wierzących (por. komentarz do 1,1-2), takie sformułowania niewątpliwie podkreślają solidarność między Pawłem a odbiorcami listu. Można nawet powiedzieć, że tekst odzwierciedla odwrócenie hierarchicznych struktur władzy, ponieważ Paweł, apostoł, jest najmniejszy ze wszystkich świętych! Inną ważną cechą apostołskiej służby Pawła w Ef 3,1-13 jest jego cierpienie. Pobyt w więzieniu wiąże się oczywiście z cierpieniem (3,1; 4,1), a cierpienie jest znakiem prawdziwego apostołstwa (por. 1 Kor 4,9-13; 2 Kor 11,23-33). W Liście do Efezjan jednak cierpienia Pawła określa się jako chwałę wierzących – są one koniecznym warunkiem powodzenia misji wśród pogan na całym świecie (3,13). Chociaż na pierwszy rzut oka wypowiedzi Pawła sprawiają wrażenie niezdrowej gloryfikacji cierpienia, ich celem jest najwyraźniej dodanie odwagi wierzącym, którzy pozostawieni sami sobie mogliby stracić nadzieję w świecie wtrącającym apostołów do więzienia. Nie ulega wątpliwości, że prezentacja cierpiącego apostoła w Liście do Efezjan sugeruje odwrócenie normalnych wzorców postępu. Chociaż autorytet Pawła zajmuje w Ef 3,1-13 centralne miejsce, jego misja jest także misją innych apostołów i proroków, i całego Kościoła. W Ef 3,2-3 czytamy, że apostołstwo Pawła opiera się na fakcie poznania przez niego tajemnicy Chrystusa przez objawienie (o tajemnicy por. komentarz do 1,3-14). Ale w Ef 3,5 jest powiedziane, że ta tajemnica została także objawiona apostołom i prorokom. Według Ef 3,9 misja Pawła polegała na „wydobyciu na światło, czym jest wykonanie tajemniczego planu, ukrytego przed wiekami w Bogu”. I wreszcie według Ef 3,10 „mądrość Boga poprzez Kościół stanie się jawna Zwierzchnościom i Władzom na wyżynach niebieskich”. Rola i autorytet apostołski Pawła są związane z misją i autorytetem apostołskim Kościoła. Kościół, podobnie jak Paweł, ma pełnić misję ewangelizacji. „Zwierzchności i Władze” to wrogie siły, które zostały poddane władzy Chrystusa (por. 1,20-23; 2,1-10), a Kościół odgrywa istotną rolę w tej kosmicznej transformacji. Obraz Kościoła przedstawiony w Liście do Efezjan jest złożony. Wiele tekstów ukazuje Kościół jako „mistyczną wspólnotę” (por. komentarz do 1,15-23), ale w Ef 3,1-13 Kościół działa jako głosiciel Dobrej Nowiny. Chyba najbardziej związane sformułowanie chrześcijańskiego orędzia w Liście do Efezjan znajduje się w wersecie 3,6. Treść Ewangelii, określonej jako tajemnica, która nie była znana poprzednim pokoleniom ludzkości (por. 1 P 1,10-12), jest następująca: „(...) poganie już są współdziedzicami i współczłonkami Ciała, i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez Ewangelię”. W dwudziestym pierwszym wieku, tak odległym czasowo od wydarzeń, które doprowadziły do powstania Kościoła, trudno docenić głębokie religijne znaczenie, jakie wczesny Kościół przywiązywał do zjednoczenia Żydów i pogan w jedno ciało, ale Ef 3,6 nie może nie przemawiać do wszystkich bez względu na epokę; te słowa przypominają, że przełamywanie barier i jednoczenie się ludzi jest głównym celem chrześcijaństwa w świecie. Ponadto z całego rozdz. 3 można wyciągnąć wniosek, że ową „tajemnicę” trzeba

najpierw rozważyć w jej niezmiarzonej głębi (Ef 3,8-9.18-19), zanim będzie można zrozumieć to, co jest wymagane na co dzień (rozd. 4-6).

Sobota

Ef 3,14-19 jest modlitwą uwielbienia i wstawiennictwa (por. Ef 1,15-20). Werset 3,14 podejmuje myśl przerwana w Ef 3,1. Mamy tu do czynienia z frapującą grą słów, niemożliwą do oddania w przekładzie polskim. Greckie słowo (*patria*) często tłumaczone tu jako rodzina pochodzi od słowa ojciec (*pater*). Rodzina ma tak doniosłe znaczenie w Bożym planie wobec świata, że jej sama nazwa pochodzi od tożsamości Boga jako Ojca. Odwołanie się tutaj do pochodzenia nazwy może także przypominać znaczenie, jakie w Biblii hebrajskiej ma nadawanie imienia, aktu ustanawiania Bożej własności (Ps 147,4; Iz 40,26; Rdz 2,19-20). Kiedy odbiorcy Listu do Efezjan usłyszeli o rodzinach, które wywodzą swoją nazwę od Boga, musieli pomyśleć nie tylko o swoich własnych rodzinach, ale także o domowych kościołach, przypominających duże rodziny w świecie rzymskim. Wiąż między Bogiem, domem i domowym kościołem staje się szczególnie wyraźna w Ef 5,21-6,9, gdzie podstawowy związek rodzina – małżeństwo ukazany jest jako odbicie związku Chrystusa z Kościołem. Ef 3,14-19 dostarcza dobrego przykładu kontemplacyjnego charakteru Listu do Efezjan, pisma, które w szczególny sposób nadaje się do modlitwy i praktyk liturgicznych. List kieruje uwagę na „wewnętrznego człowieka”, zwraca się do Boga, żeby umocnił wierzących swoją mocą przez Ducha Świętego (3,16), i mówi o Chrystusie zamieszkującym przez wiarę w sercach wierzących (3,17). Nie można jednak za wszelką cenę doszukiwać się w Ef 3,14-21 doktrynalnej jasności tam, gdzie jej nie ma. Modlitwa o „ogarnięcie duchem, czym jest Szerokość, Długość, Wysokość i Głębokość”, może się odnosić albo do pogłębienia miłości Chrystusa, albo do wielkości Bożego planu wobec wszechświata. Wiara, miłość i poznanie są tematami, które w tych wersach przeplatają się ze sobą, ale poznanie wiąże się ze świadomością, że miłość Chrystusa przewyższa wszelką ludzką wiedzę (3,19), i poczuciem ograniczoności ludzkiego poznania (3,20). Ef 3,20-21 służy jako zakończenie pierwszej części listu (część doktrynalna). Głoszenie chwały i mocy Boga jest tym, co przekształca życie wierzących. Fragment ten przypomina doksologię Rz 16,25-27, ale, zgodnie z eklezjologicznym nastawieniem pisma jako całości, wyraźnie wzywa do głoszenia chwały Boga w Kościele.

Niedziela

Pierwsze trzy rozdziały Listu do Efezjan podkreślają znaczenie zjednoczenia w Bożym planie wobec świata, a cztery ostatnie rozdziały podają praktyczne zalecenia do życia zgodnego z planem Bożym. Paweł, z mocą swojego autorytetu jako cierpiącego apostoła, wzywa adresatów listu, aby prowadzili życie godne powołania, do którego zostali wezwani (4,1). Jest to życie godne Ewangelii, którą otrzymali, Ewangelii głoszącej doniosłe wydarzenie zjednoczenia pogan z Żydami, które uczyniło pogan członkami tego samego Ciała (3,6). Agresja, podział i arogancja są obce wspólnocie, której cechą charakterystyczną jest miłość i którą określa więź pokoju (4,2-3). Językiem pełnym poetyckiego piękna autor rozwija tę wizję życia Kościoła, używając wielokrotnie słów „jedność”, „jeden”, „wszyscy”: jedność i pełnia pochodzą od jednego Boga, do którego należy cały wszechświat (4,4-6). W Ef 4,8 przytoczony jest dość niezwykły cytat z Ps 68,19. W cytacie autor napisał: „[Chrystus] rozdał ludziom dary” zamiast: „przyjąłeś [Boże] ludzi jako daninę”. Zmiana ta jest zgodna z żydowską tradycją Prawo żydowskie. Tutaj autor interpretuje ten psalm jako odnoszący się do Chrystusa,

być może rozumianego jako nowego Mojżesza. Komentarz do Ps 68,19 w Ef 4,9-10 opisuje Chrystusa jako tego, który nie tylko „wstąpił”, ale także „zstąpił” do najniższych sfer ziemi. Nie jest pewne, czy to zstąpienie znaczy po prostu wcielenie, czy też zstąpienie do Hadesu (miejsca pobytu zmarłych; por. Dz 2,27.31). Pomimo jednak tych interpretacyjnych trudności, główna myśl jest jasna. Szczególnym celem autora jest podkreślenie inicjatywy Chrystusa w udzielaniu darów, natomiast w szerszej perspektywie chce wyrazić ideę, że przewodnictwo we wspólnocie należy do Bożej inicjatywy. Chociaż List do Efezjan w szczególności sposób podkreśla inicjatywę Chrystusa w udzielaniu darów, pod wieloma względami fragment ten przypomina Rz 12,5-8 i 1 Kor 12,27-28. Dary uzdalniają do służby Bożej i do „budowania całego Ciała Chrystusowego” (4,11-12). Duszpasterskie funkcje wspomniane w Ef 4,11 dotyczą funkcji nauczania i ewangelizacji. Nawet rola „pasterza” może być równie dobrze związana z nauczaniem. W Dz 20,28 czasownik pokrewny czasownikowi „paść” czy „pasterzować” został użyty w znaczeniu obowiązku starszych, którzy muszą chronić wspólnotę przed fałszywymi nauczycielami (Dz 20,29-31). Podobnie w Ef 4,14 wzywa się wspólnotę, aby nie poddawała się „falom” i „powiewom” fałszywej nauki. Nie ulega wątpliwości, że w Liście do Efezjan kierowanie Kościołem uważa się za element niezbędny do utrzymania harmonii we wspólnocie. Nie widać w nim jednak szczególnego zainteresowania hierarchią urzędów w Kościele ani hierarchicznymi zależnościami między pasterzami a tymi, którym oni służą; wizja Kościoła ma tutaj charakter raczej symbiozy z duszpasterzami, którzy spełniają swoje funkcje w zintegrowanej całości Ciała Chrystusowego (4,15-16).

Poniedziałek

Wezwanie wierzących, aby już nie postępowali tak, jak postępują poganie, zgodne jest z żydowskimi tendencjami do odróżniania swojego sposobu życia od moralnej postawy nie-Żydów (4,17-19). Do sposobów zachowania przez Żydów swojej tożsamości w świecie rzymskim należały także charakterystyczne sposoby przedstawiania świata pogańskiego. Do jego wad zaliczano szczególnie często bałwochwalstwo i nadużycia seksualne. Wcześni chrześcijanie w dużym stopniu opierali się na nauce żydowskiej, formułując swoje etyczne zalecenia, a znaczenie tego wpływu można zaobserwować w całym fragmencie 4,17-5,20. Opisani tu poganie oczywiście nie mają nic wspólnego z nawróconymi poganami należącymi do Kościoła. W rzeczywistości nazwa „poganin” oznacza zasadniczo tych wszystkich niewierzących, którzy pozostają poza Kościołem i którzy są „obcy dla życia Bożego”. Ta obcość przejawia się w grzesznym sposobie życia. Tutaj, tak jak w wielu tekstach NT, mamy bardzo ostre, bezwarunkowe rozgraniczenie między tymi wewnątrz Kościoła a tymi na zewnątrz niego (por. komentarz do 2,1-10). Język światła i ciemności funkcjonujący w sferze etyki przypomina literaturę qumrańską. Trzeba jednak zauważyć, że połączenie niewiary z nieposłuszeństwem i ciemnością w Liście do Efezjan służy jako antyteza proklamacji o doskonałym stworzeniu, które dokonało się przez Chrystusa (4,20-24). Ponadto autorzy NT nieustannie czują się zobowiązani do zachęcania swoich czytelników, aby odcinali się od dawnych sposobów życia i związków, w tym także związków religijnych. Należenie do Kościoła wymaga wyłącznego zaangażowania się. Niektórzy uczeni odkryli w Liście do Efezjan to, co uważają za początek tendencji apologetycznej, która wyraźniej zaznaczyła się w II w.: potrzebę oddzielenia chrześcijaństwa od innych grup religijnych, uważanych przez Rzymian za podejrzane. Takie kultury, jak kult boga Dionizosa i bogini Izydy, często miały

opinie praktyk, które przyczyniają się do moralnego zepsucia kobiet i zachęcają do nadużyć seksualnych oraz prowadzą do ogólnego nieładu i rozwiązłości. Być może przestroga, żeby się nie upijać, w połączeniu z wezwaniem do stosownych praktyk religijnych w Duchu w Ef 5,18-19, jest odpowiedzią na takie opinie (por. 1 Kor 14,23-25). Chociaż pogląd, że Bóg wydobywa na światło dzienne to, co inni próbują utrzymać w tajemnicy, pojawia się w tekstach żydowskich i wczesnochrześcijańskich (np. 1 Kor 4,5), jest także możliwe, że w kontekście Listu do Efezjan uwaga o tym, „co u nich się dzieje po kryjomu” (Ef 5,12), jest aluzją do rzymskiego przekonania, że nielegalne grupy religijne miały charakter konspiracyjny i w nocy odprawiały tajemne obrzędy inicjacyjne. Wezwanie do porzucenia dawnego człowieka w Ef 4,22-25 jest prawdopodobnie aluzją do chrztu. Rytuał chrztu rozumiano jako typ uczestniczenia w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa (por. Rz 6,1-14; Kol 3,9-10). Całkiem uzasadnione jest przypuszczenie, że członkowie wczesnego Kościoła swoją nową tożsamość uzyskaną w chrzcie wyrażali symbolicznie jako odrzucenie dawnej i przyobleczenie nowej szaty. Doświadczenie chrztu zajmuje centralne miejsce w Liście do Efezjan (por. 1,11-14; 2,1-6; 4,4-6.30; 5,25-27). Odniesienia do chrztu (wydarzenia przekształcającego) odgrywają kluczową rolę w zachęcaniu do chrześcijańskiego postępowania. Wezwanie wierzących, aby dążyli do światła, osiąga punkt kulminacyjny w powiedzeniu, zaczerpniętym prawdopodobnie z wczesnochrześcijańskiego hymnu chrzcielnego: „Zbudź się, o śpiący, i powstań z martwych, a zajaśnieje ci Chrystus”. Większość wymienionych w tym fragmencie cnót i wad ma ponadczasowe znaczenie dla ustalenia wzorców obowiązujących w Kościołach chrześcijańskich. Przestroga, aby wierzący nie zasmucali Ducha Bożego (4,30), jest szczególnie intrygująca, ponieważ sugeruje, że mogą zgrzeszyć przeciwko świętej obecności, która zamieszkuje w indywidualnym wierzącym, a nawet w całej wspólnoty. Wezwanie członków Kościoła, aby przebaczali sobie nawzajem, tak jak przebaczył im Bóg w Chrystusie (4,32), i aby żyli w miłości, tak jak Chrystus ich umiłował (5,2), dobrze uzasadnia przekonanie, którego nabiera się, przechodząc od części doktrynalnej w rozdz. 1-3 do zachęt etycznych w rozdz. 4-6 i napotykając w całym liście wiele istotnych spostrzeżeń: to, czego Bóg dokonał przez Chrystusa, sprawia, że postępowanie „na wzór Boga” (por. Ef 4,24; 5,1) staje się możliwe. Boża inicjatywa powinna znaleźć odbicie w chrześcijańskim życiu.

Wtorek

Ef 5,21-6,9, podobnie jak Kol 3,18-4,1, jest przykładem pewnego typu nauki etycznej, zasad życia domowego, znanym w NT i w literaturze wczesnochrześcijańskiej. Wyróżniającą cechą zasad życia domowego w Liście do Efezjan jest obszerne potraktowanie tematu małżeństwa wraz z refleksjami o związku między Chrystusem a Kościołem. Tekst ten zawiera wiele pięknych myśli i głębokich intuicji, ale jest to także tekst, który budzi niepokój współczesnych wspólnot i który wymaga natchnionej i precyzyjnej interpretacji. Ten tekst bardzo dobrze unaocznia, jak istotne znaczenie ma badanie NT w jego własnym społecznym kontekście. Wpływ rzymskich wzorców życiowych znajduje na przykład wyraz w akceptacji instytucji niewolnictwa, czegoś, co w dzisiejszym świecie budzi odrazę. Dyskusja na temat Listu do Efezjan daje sposobność do zwrócenia uwagi na niebezpieczeństwo posługiwania się pewnymi wersetami w NT dla usprawiedliwienia działań we współczesnym kontekście, które pociągają za sobą dominację, wyzysk, rasizm, seksizm i które nie są zgodne z szeroko rozumianym sensem orędzia Ewangelii. Zasady życia domowego

regulujące trzy pary związków (żony i mężowie; dzieci i ojcowie; niewolnicy i ich właściciele) są chrześcijańską adaptacją nauki etycznej rozwiniętej przez starożytnych filozofów i moralistów począwszy od Arystotelesa. Wpływ takiej standardowej nauki o zarządzaniu domem zaznacza się także w niektórych pismach żydowskich, pochodzących z tego samego okresu co NT, łącznie z dziełami Filona z Aleksandrii i Józefa Flawiusza. Wobec napiętych stosunków ze społeczeństwem grecko-rzymskim autorzy żydowscy starali się podkreślić stabilność domu żydowskiego. Komentatorzy zorientowali się, że podobny cel przyświecał autorowi nowotestamentowych zasad życia domowego. Ponieważ powszechnie uważano, że nielegalne grupy religijne szerzą rozpustę i są przyczyną moralnego zepsucia kobiet, logiczną konsekwencją takiego stanu rzeczy było ześrodkowanie wysiłków apologetycznych na związku małżeńskim. Zgodnie z duchem tamtych czasów List do Efezjan podtrzymuje hierarchiczne relacje między członkami rodziny, ale relacji „przełożony/podwładny” narzuca pewne uwarunkowania etyczne, które osłabiają tradycyjny nacisk kładziony na głowę rodziny jako „władcę”: mężowie mają miłować swoje żony (Ef 5,25). Ojcowie nie mogą pobudzać do gniewu swoich dzieci (Ef 6,4). Panowie mają zaniechać groźby wobec swoich niewolników (Ef 6,9). Trzeba też zauważyć, że w ocenie autora owe relacje nabierają nowego znaczenia w Chrystusie. To, że to nowe znaczenie obejmuje samą istotę stosunków międzyludzkich, staje się oczywiste już na samym początku i na końcu owych zaleceń etycznych. Ef 5,21 określa cały fragment, wzywając członków rodziny, aby byli sobie wzajemnie poddani, i tym samym odwracając niejako typowe wzorce wzajemnych stosunków w domu. Ef 6,9 relatywizuje władzę głowy rodziny, przypominając o ostatecznej równości wszystkich wobec Boga. Trudno jednak uniknąć wrażenia, że Ef 5,21-6,9 wzywa do tego, aby niewolnicy, żony i dzieci w swoim codziennym życiu podporządkowali się tym, którzy mają nad nimi władzę. Współcześni czytelnicy często stawiają pytanie, dlaczego głębokie poczucie nowotestamentowych chrześcijan, że Chrystus przekształcił świat, nie doprowadziło do całkowitej przemiany porządku społecznego. Chyba najlepszą odpowiedzią na to pytanie jest to, że ówczesne społeczeństwo uważało, iż taka przemiana nie byłaby ani rozsądna, ani praktyczna. Niektórzy komentatorzy są nawet zdania, że, biorąc pod uwagę stosunki społeczne i światopogląd, panujące w I w., taka przemiana nie byłaby w ogóle możliwa do przeprowadzenia. Chociaż listy Pawła często oddzielają wierzących od niewierzących, nierzadko też akceptują istniejący porządek społeczny w procesie ewangelizacji ośrodków miejskich w świecie grecko-rzymskim. Ponadto wydaje się, że Paweł obawiał się gwałtownych zmian w stylu życia czy w istniejącym stanie rzeczy, ponieważ, jak sądził, takie zmiany mogłyby doprowadzić do niepokoju i chaosu w dopiero powstającym społeczeństwie (1 Kor 7). Przyjęcie takiej postawy duszpasterskiej sugeruje, że w Liście do Efezjan można bronić ogólnego poglądu na związki międzyludzkie, regulowane wzajemnym podporządkowaniem się i uznaniem ostatecznej władzy Boga, i jednocześnie zakładać istnienie związków funkcjonujących praktycznie w całkiem inny sposób niż ten, który był powszechny w I w.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca (3 i 17 września br) w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1).

Zapisy przez formularz na stronie internetowej

<https://miriam.rzeszow.pl/modlitwa-wstawiennicza/>

3. W dniu 25.09.2025 r. (czwartek) w parafii św. Rocha w Rzeszowie, Wspólnota Metanoia zaprasza na spotkanie z okazji 5-lecia istnienia.
Rozpoczęcie mszą świętą o 18.00, po mszy agapa.

4. W dniach 10-12.10.2025 r. (piątek - niedziela) w Domu Rekolekcyjnym bł. Karoliny Kózki, ul. Dębicka 62 (dzielnica Przybyszówka), odbędą się rekolekcje 5 Kluczy oparte na metodzie Neala Lozano. Warsztaty prowadzi ks. Damian Ziemia wraz z naszą Wspólnotą.

Zapisy na stronie internetowej: <https://domkaroliny.pl/rekolekcje-5-kluczy-odkryj-droge-do-duchowej-wolnosci/>

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.

b. Intencje za pozostałe osoby omadlamy we własnym zakresie.

c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.

d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze).

Max. liczba znaków 160 (1 SMS).

e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.

f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.

g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).

h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.

Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.

Redaktor biuletynu: Wojciech Wojdyło • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •

• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •

• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •